

THE SEDUCTION OF CHAVA - A CAUTIONARY TALE

אורח"מ

א ודהנחש היה ערום וגו'. ונרץ לדעת לארו סיבה הודיעו הכסופ כי כמשה היה ערום. עד נפסי לרי לפור הערמה אשר הערס ענין ולא ראימי אלא דבר רשעות וסכמה ופלאה ממנו:
אכן יסגור הענין שהבין כוונת דבריו באומרו אף כי אמר וגי אגדלס דבריו דברי הוללות. אשר על כן קדם הכסופ לחדיע כי כמשה היה ערום כדי להפסוק באמרו כמשה הניח לנפסו ולהדיר אשה ידלס הי' :

והגה: שדר דבריו נפסון למר ג' עמיס וחסס השיג סומונו:

אז לא להדיע אופס דיעס אפס כי כיון שלס השיגה לאסל מפס דעמס יסס הדב בעיניה כאלו אינה אורלס מכל ען כגן, הכוונה סס כי כולן כולן נגדו והיו כלא היו לגדל מעלסו ושיטטו ורי, והוא אומרו אף כי אמר וגי פירוש יהיה בעינין כאלו נטויה על הכל, נפסון סס להגדל פסקה ס ולהסוס כל פאחסיס נכל עני הגן, חו היא הכדה אשר מפנה סס היא הדע עם השמיעס לו שיטור מהס פאוס והיחר ומאסנו בעיניהס יגדל בעיניהס מלום היטור עד אס בחוהו:

אזרן קרר

אלהים . מכל ען הגן אכל מהכל . מ"מ. לא תאכלו סכל עץ הגן . והכוונה כי כחמה עדיין לא אכלו אדס וחוס מלומה . והיינו משוב סלדס חט"ג ססיס בלוחס עסס נמקוס שנרץ להסחמס בחוסיו לאכילס ולחמגל כפי לורך הכריסח אשר לשנה יצרה . מ"מ היו כמסה רבינו להחר שינד מן ההר . סהיה ג"כ סחמסס בחרינו כחכילה כמו כל ישראל . וגס כמסגל לוליס סחוריו הקב"ה ולחסי פס כמד עמדי לא פירס עמנו מן האסה . אלא מ"מ היה קרוב מלד לכויה דנוק ככסיכה ככל עס סרניה. וכמסה סה"י דנוק

אב"ע

איננה שאלה. וטעם אף כי יודה כי דבר דברים אחרים, ואמר בסוף קל וחומר שאמר לכם לא תאכלו פרי כל עץ כלל. לא הזכיר

ב) נפסון שדר פיטור אשר אלו כי מורה הוראה הוא לה, והוא על דרך אומרים ויל (עוד מה משה) כי ען הדעס הוא שנטע הי' מפילה בגן וממנו שפל כל האילנות שבגן, ולא כל המפסס ואמר שהגס שלס אשר הי' אלא ען הדעס סמפייג למר שאף כל אשר העיסיס. שבגן אשר כי דן כסס דין הכריכה, ומפס גע"ל ממסכס ערלה (מיס) הכריכה ענה אשר ענה מונה לה משה שנפסק ע"כ והכוונה סס כי קודס שנפסק הגס ססס מושרשוס בלרן אף על פי ק עיקר ימקסס מהאילן והיו כענפיו האילן הזקן, וכן פירשו רמב"ם ורי"ט, והוא שטען המפסס באומרו אף כי אמר וגי, פירוש כי אס מקבל עליה לקיים דבר זה נריכה היא להבדל מהכל לנד של עליו הגן עורגס יונקום מפס הדעס טעונו כי מושרסו סס ועדיין לא נפסקו, כי זמן מיטוס היה ממפס שנטע הי' בגן לפני נחוסו עליה:

ג) נפסון באומרו אף וגי, להיות כי מוב לא נטוים מפי הכרה אלא מפי אדס וכמו שפירשטו במקומו, ליה כל המפסס ואמר לה הודעה אפס כי מלום הי' עליה היא שלס מלכל מכל ען הגן כי הוא עד דבר שקן לוח הי' עליה, וכונת המפסס כי מפססס ענין זה לרעה, הלמד מלמין

דבריו וסאסור כל ולא יכנס טעונס מרעסס סלסשדיוס, רס לו מלס לנכנס ס לנפסיס, והרי נפסון כדי שסיה ערום אדס שניה לב על ען הדעס לנד ערום מוכמסס, והיא סכרס יס סמלי סג"ד ממסכס ערוס (מיס) מי שסיו סמי כמי ערוס מעידוס אופו אלו מעידוס שדר ססיס ואלו מעידוס שדר סמס יס סמלי אומריס נמלקס הכרוס ולין כאן מירוס ויסיס הלל אומריס יס נכלל סמס סמיס ע"כ, וסננהדין (לס) בעמידו ממלוקס יס סמלי ויסיס הלל כנס סמס פירוש אפס מהרי אמר סמס ולמד אמר ססיס ורי, ומעמס סמס הפסיס כיון שלס היו אלא כ', אדס אמר לא אשר אלא ען הדעס והפסיס אמר ככל אשר נמלקס הערוס, ואמר סכמסס זה מלמסי מלמר א' (ביקורי הוזה) (מיקן ט) שמפסיס לפירושטו סכמס חס לשועו וסרל דשס אענר הכל על לא פענה כדען עד שקר דסיהד שקרס סלמר אף כי אמר אלהיס וגי ע"כ חו היא מידטו לשקר ולהוליד כנס אנוס אטוטס ודעוס כחסס רסמנל ליגלן, ולפעמיס יפסון

כידוע . מחלוק משיח אס כדכס כחורה ע"י ליזה מלום או ד"ל סכוס יסר כלמסס לשלרי כ"ל . ולחר סמוכט מכהמ"ד עוסף והולך לסחוס : (ב) כפרי

הן

האיש, כי דעתה קלה⁵⁸. אף כי אמר אלהים, באמרו 'אף' שמורה תוספת על הדברים שקדמו, נראה כי דברים אחרים קדמו בין חוה ובין הנחש⁵⁹. דומה שאמרה חוה לנחש על הכבוד שעשה להם האל שהשכינס בגן עדן. אמר לה הנחש אני רואה שהקב"ה שונא אתכם אע"פ שהגדיל אתכם משאר היצורים שלא יעשה לכם מעלה כך וכך. וכל שכן שאמר אליכם שלא תאכלו מכל עץ הגן. בזה חוכלו להכיר שהוא שונא אתכם ואינכם חשובים בעיניו כמו שאת אומרת. והכתוב הניח ראשי הדברים ולקח סופם. וכן הוא

בראשית רבה(יט:ג)

ולא תגעו בו הה"ד (משלי ל) אל תוסף על דבריו פן יוכיח בך ונכזבת, תני ר' חייא שלא תעשה את הגדר יותר מן העיקר שלא יפול ויקצץ הנטיעות, כך אמר הקב"ה כי ביום אכלך ממנו וגו', והיא לא אמרה כן, אלא אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו כיון שראה אותה עוברת לפני העץ נטלה ודחפה עליו, אמר לה הא לא מיתת, כמה דלא מיתת במקרביה, כן לא מיתת במיכליה, אלא כי יודע אלהים כי ביום וגו'.

ועשו סייג לתורה. ועשה סייג לדבריך כדרך שעשה הקב"ה סייג לדבריו ואדם הראשון עשה סייג לדבריו ... איזהו סייג שעשה אדם הראשון לדבריו הרי הוא אומר ויצו ה' אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות (בראשית ב' י"ז) לא רצה אדם הראשון לומר לחוה כדרך שא"ל הקב"ה אלא כך אמר לה ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמותון (שם ג' ג') באותה שעה היה נחש הרשע נוטל עצה בלבו אמר הואיל ואיני יכול להכשיל את האדם אלך ואכשיל את חוה הלך וישב אצלה והרבה שיחה עמה אמר לה אם לנגיעה את אומרת צוה עלינו הקב"ה הריני נוגע בו ואיני מת אף את אס תגעני בו אי את מתה. מה עשה הנחש הרשע באותה שעה עמד ונגע באילן בידיו וברגליו והרתיעו עד שנשרו פירותיו לארץ... ושוב אמר לה אם לאכילה את אומרת צוה עלינו הקדוש ברוך הוא הריני אוכל ממנו ואיני מת ואף את תאכלי (וממנו ואי את מתה. מה אמרה חוה ברעתה כל הדברים שפקדני רבי מתחלה הם. לפי שאין חוה קוראה לאדם הראשון מתחלה אלא רבי. מיד נטלה ואכלה ונתנה לאדם ואכל שנאמר ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים וגו') בראשית ג' וי':

תורה תז' נג

אינו מטואר מהי החל פלס על דעתו להוסיף סייג כזה, והלא סתם מאכלת לאכילה אין לאכילה בנגיעה. וי"ל פ"פ הסברה שכתבו הפוסקים בפסח הדבר שמתיר ליגע באוכלין ביו"ט ולא חיישין שמה יבא לאכול, ואסור ליגע בחמץ בפסח שמה יבא לאכול, והוא משם שזכ"ל בדיני מכל מאכלים לא חיישין שמה יבא לאכול, משא"ל בחמץ בפסח שזולת חמץ אוכלים הכל חיישין שמה יבא לאכול גם אם זה, ולכן אסרו גם בנגיעה [פ' או"ה סי' תר"ב ס"ז ובמג"א], ולפי"ל מכיון שפך הדעת עמד בתוך שאל האילנות שמכונן הותר לאכול כמס"ל מכל עץ כגון אכל האכל, כרי דומה ענין השם בזה כפי חמץ בפסח, לכן ה"י דן לאסור גם בנגיעה. ודו"ק. —

ט, אמר לה, ראי שאין מחה על הנגיעה וכן לא נשתהף על האכילה. וע"פ לשונו נש' תרומה בפסוק למחית וחיי ארכו דרש' משנין זה. —
 ובר' ברנבו רבנא מפרשים בקושי הענין, שאם בלשם הוסיפה מדעתה כוונ' דנגיעה, כרי ידעה בלשם שהקב"ה לא טוב על הנגיעה, וא"כ איך נחפתתה לדברי כנשת' שמה כשם שאין מחה על הנגיעה כך אין מחה אף על האכילה, אבל בלשם הענין מטואר מלך בלדרי"ל פ"א שנתה שחבר אדרי"ל לחוה לווי' של סקב"ה על מניעה האכילה כשם סייג לדבריו ואמר לה איסור גם על הנגיעה כדי שחב"ה סוגס בשימור האכילה, וא"כ בלשם חובה שהקב"ה טוב על הנגיעה, ולפי"ל מה שאמר כל המוסף נורש לא קא' על חוה אלא על אדם. —
 בשם רבינו גי' עי' שהוסף אדרי"ל מדעתו, לבלתי